

Leo Trotskij

De Åttiofyra's deklARATION

Maj 1927

Till politbyrån i centralkommittén i SUKP(B)¹

Kamrater:

De stora misstag som ledningen gjort eller godtagit gällande den kinesiska revolutionen har bidragit till ett svårt nederlag. Vi kan bara komma ur denna situation genom att följa den väg Lenin anvisat. De extremt onormala förhållanden som råder under diskussionen om den kinesiska revolutionen har skapat stora spänningar inom partiet. Den ensidiga ”debatt” som förts i Pravda och Bolsjevik har systematiskt förvrängt Oppositionens ståndpunkter (således tillskriver man Oppositionen kravet på en brytning med Guomindang). Detta visar en önskan från den ledande gruppen inom centralkommittén att dölja sina missgrepp bakom en kampanj mot Oppositionen. Följden har blivit att partiets uppmärksamhet riktats åt fel håll.

Slutligen, och på grund av centralkommitténs felaktiga linje i de väsentliga frågorna för partiet, kräver våra bolsjevik-leninistiska förpliktelser att vi, med denna deklARATION, vänder oss till centralkommittén.

1) Det räcker inte med att säga att vi lidit ett enormt nederlag i Kina; vi måste också undersöka hur och varför det inträffade.

Även om det redan finns en stark arbetarklass i Kina; även om proletariatet i Shanghai under svårast tänkbara omständigheter förmådde resa sig och ta över staden; även om det kinesiska proletariatet erhåller betydande stöd från upproriska bönder; kort sagt, även om alla förutsättningar existerade för en seger för ”ett kinesiskt 1905” (Lenin), blev följden att de kinesiska arbetarna bara kratsade kastanjerna ur elden för bourgeoisin på ungefär samma sätt som arbetarna i Europa tvingades till under revolutionerna 1848.

Alla förutsättningar existerade för att beväpna de kinesiska arbetarna (i synnerhet i Shanghai och Hankou). Trots detta stod Shanghais hjältemodiga proletariat obeväpnat och just nu är arbetarna i Hankou lika obeväpnade, även om Hankou befinner sig i händerna på ”vänstern” inom Guomindang.

Den ”linje” som tillämpats i Kina kan i själva verket översättas på följande vis: det går inte att beväpna arbetarna, eller organisera revolutionära strejker, eller resa bönderna mot jordägarna, eller ge ut en kommunistisk dagstidning, eller kritisera de borgerliga herrarna inom Guomindangs högerflygel och småborgarna inom Guomindangs ”vänster”, eller upprätta kommunistiska celler inom Chiang Kai-sheks armé, eller uppmana till bildande av sovjeter, för att inte ”jaga bort” bourgeoisin eller ”skrämma” småbourgeoisin eller störa regeringen från ”fyrklassblocket”.

Som svar, och som tack för denna hållning, inväntade den nationella bourgeoisin i Kina som bara väntat på rätt tillfället för att sedan kunna skjuta ner arbetarna och vädja om hjälp från imperialistiska makter som Japan idag, Amerika i morgon och England i övermorgon.

Nederlaget i Kina har lett till enorm förvirring inom kommunistpartierna runt om i världen och i vida kretsar inom SUKP. Bara i går fick de höra att den kinesiska armén i själva verket var den revolutionära Röda armén, att Chiang Kai-shek var deras revolutionäre befälhavare och att Kina idag (eller allra senast i morgon) slagit in på den ”icke kapitalistiska” vägen framåt. Men nu får vi i stället, i strid med en verkligt leninistisk linje, i lama artiklar och tal

---

¹ Sovjetunionens Kommunistiska Parti (bolsjevikerna)

veta att det inte alls finns någon industri i Kina, inga järnvägar, att Kina närmast befinner sig i de tidigare stadierna av feodalism, att kineserna är analfabeter, osv, och att det är för tidigt att komma med ett program för proletariats och böndernas revolutionärt demokratiska proletära diktatur eller för bildande av sovjeter. I stället för att rätta till misstagen samlar vi på dem.

Ett nederlag i Kina kan få direkta följder för Sovjetunionens framtid. Om imperialisterna kan enas om att under någon längre period ”pacificera” Kina kommer de därefter att marschera mot oss, mot Sovjet. Ett nederlag för den kinesiska revolutionen kan påskynda ett krig mot Sovjetunionen. För närvarande är partiet inte kapabelt att ta sig an den kinesiska frågan – en avgörande sådan för det ledande partiet inom Kommunistiska internationalen. All principiell debatt om den kinesiska revolutionen är förbjuden. Under tiden förs en våldsamt, ensidig debatt av den ledande gruppen. Debatten handlar närmare bestämt om en kampanj mot Oppositionen i syfte att dölja den felaktiga linje som förts av den ledande flygeln i centralkommittén.

2) Fjollårets generalstrejk i England som förråddes och såldes ut av landsorganisationens ledning där, ledde till nederlag, precis som gruvarbetarstrejken. Trots att miljontals arbetare gått vänsterut, och trots att reformismens förräderi och felaktiga hållning aldrig tidigare så klart framgått, har den organiserade revolutionära flygeln inom den engelska arbetarrörelsen bara obetydligt ökat sitt inflytande.

Huvudorsaken till detta var det obeslutsamma, halvhjärtade och inkonsekventa ledarskap vi utövade. De ryska arbetarnas finansiella stöd till de engelska gruvarbetarna var storartat. Men centralkommitténs taktik gentemot den anglo-ryska kommittén var fullständigt felaktig.

Vi slog vakt om auktoriteten hos förrädarna inom landsorganisationens ledning under den mest kritiska perioden för dem, veckorna och månaderna efter generalstrejken och gruvarbetarstrejken. Vi hjälpte dem att hålla sig kvar vid makten. Det slutade med att vi kapitulerade för dem vid Berlinkonferensen nyligen då vi erkände landsorganisationens ledning som enda representant för det engelska proletariats (och till och med som enda representant för dess åsikter) och genom att ställa oss bakom principen om icke inblandning i den engelska arbetarrörelsens inre angelägenheter.

Mot bakgrund av händelserna i Kina får besluten från den anglo-ryska kommitténs senaste möte en olycksbådande karaktär. I internationell press har Tomskij och övriga representanter för det centrala fackföreningsrådet överallt förklarat att stämningen var hjärtlig på Berlinkonferensen, att alla beslut fattades ”enhälligt” och att dessa beslut utgjorde en s k ”seger” för det internationella proletariats, osv.

Detta är osanning och en lögn som bara kan leda till nya nederlag för det engelska proletariats.

Berlinkonferensen andades inte en stavelse om den brittiska imperialismens skurkroll i Kina och krävde inte ens tillbakadragande av de imperialistiska styrkorna. I det ögonblick som ett direkt krig startades mot den kinesiska revolutionen iakttog kommittén en brottslig tystnad eller gjorde med andra ord precis vad den brittiska bourgeoisin behövde. Kan någon ens för ett ögonblick betvivla att de som nu öppet förråder det engelska proletariats intressen inför ögonen på en hel värld, till och med i en så allvarlig fråga som den engelska fackföreningsrörelsens rättigheter, i morgon i händelse av krig mot Sovjetunionen kommer att spela samma förrådiska roll som dessa herrar gjorde 1914?

Mellan den felaktiga linje som följts i Kina och den felaktiga linjen i frågan om den anglo-ryska kommittén finns ett nära inre samband. Samma linje genomsyrar den Kommunistiska internationalens hela politik. I Tyskland har hundratals vänsterinriktade proletärer, avantgardet, uteslutits bara på grund av att de solidariserat sig med Oppositionen i Ryssland.

Högerelementen har fått ökat inflytande inom alla våra partier. De grövsta högermisstagen (i Tyskland, Polen, Frankrike och på andra håll) har inte rättats till; samtidigt leder minsta kritik från vänster till uteslutning. SUKP:s och Oktoberrevolutionens anseende utnyttjas således för att vrida kommunistpartierna åt höger, bort från den leninistiska linjen. Som helhet hindrar allt detta Komintern från att förbereda sig på och genomföra kampen mot kriget på det leninistiska sättet.

3) Ingen marxist kan ifrågasätta att den felaktiga politiska linje som tillämpats i Kina och beträffande den anglo-ryska kommittén inte är någon tillfällighet. Det är en utvidgning och en fortsättning på den felaktiga linje som förts på hemmaplan.

Sovjetunionens ekonomi har i stort sett avslutat återuppbyggnadsperioden. Under denna period har vi inregistrerat avsevärda ekonomiska framsteg. Industrin, jordbruket och andra sektorer inom ekonomi är på väg att nå förkrignivåer eller har redan överträffat dem. Kooperativen har noterat framgångar. Framstegen är det bästa beviset för riktigheten i Lenins Nya ekonomiska politik och det bästa svaret till Oktoberrevolutionens fiender.

Den proletära diktaturens land har visat sig helt i stånd till socialistisk uppbyggnad; det har inhöstat några inledande segrar på detta område och har därmed, tillsammans med proletariatet i andra länder, bidragit till socialismens slutgiltiga seger internationellt.

Samtidigt med dessa framgångar har emellertid stora problem uppstått till följd av återuppbyggnadsperioden. Dessa svårigheter, som härstammar från den otillräckliga utvecklingen hos våra produktivkrafter, dvs vår allmänna ekonomiska efterblivenhet, förvärras av det faktum att de döljs för partimedlemmarna som helhet. I stället för en marxistisk analys av det verkliga läget för den proletära diktaturens skepp har en felaktig, småborgerlig teori lanserats om ”socialism i ett land” som inte har det minsta gemensamt med marxismen-leninismen.

Detta grova sätt att vända upp och ner på marxismen gör det svårare för partiet att inse *klass-karaktern* på den ekonomiska utveckling som pågår. Och likväl är det de klassförändringar som är ogynnsamma för proletariatet och det svåra läget för de breda befolkningsmassorna som utgör *de negativa sidorna* av det stadium som revolutionen nu genomgår.

Frågor som *löner och arbetslöshet* börjar anta en allt skarpare karaktär.

Den felaktiga politiken påskyndar tillväxten av krafter som är fientliga till den proletära diktaturen: kulaker, NEP-män och byråkrater. Det gör det omöjligt att använda landets materiella resurser så mycket som vi skulle vilja och borde för industrin och den statliga sektorn som helhet. Att den tunga industrin inte klarar av den nationella ekonomins behov (varubrist, höga priser, arbetslöshet) och hela sovjetssystemets eftersläpning (försvaret) stärker de kapitalistiska inslagen i vår ekonomi – speciellt på landsbygden.

Lönerna har slutat öka; det finns till och med en tendens att de sjunker bland vissa arbetargrupper. I stället för att som hittills höja lönerna i enlighet med ökat *produktivitet* hävdas det nu allmänt att lönerna bara kan öka när *arbetsintensiteten* ökar (jfr andra stycket i resolutionen från sovjetkongressen, baserad på Kujbysjevs rapport). Detta innebär att arbetarna i Sovjetunionen hädanefter bara kan förbättra sin materiella situation som följd av högre fysisk utsveining, högre insats av muskelkraft, och inte i proportion till den ekonomiska tillväxten och teknologiska förbättringar. Det är första gången som frågan har ställts på detta sätt. Under tiden har arbetsintensiteten i stort nått förkrignivåer och i vissa fall till och med överträffat den. Denna politik utgör en kränkning av arbetarklassens intressen.

Arbetslösheten växer vilket inte bara drabbar bönder som kommit in till städerna utan även det traditionella skiktet av industriarbetare. Den verkliga arbetslöshetsnivån är högre än

statistiken visar. Ökningen av armén av arbetslösa förvärrar den ekonomiska situationen för arbetarklassen som helhet.

Bostadssituationen för arbetarna på många håll fortsätter att försämrans genom trångboddhet och inskränkningar av hyresgästernas rättigheter.

Minskningen av antalet tonåringar som anställts [under *bronja*-systemet med garanterad anställning för en viss andel av ungdomar som just kommit ut på arbetsmarknaden] och införandet av oavlönad lärlingstid innebär en brysk försämring av villkoren för ungdomar från arbetarklassen.

Riskerna med allt detta är uppenbara då förhållandet mellan vårt parti och arbetarklassen är avgörande för arbetarstatens framtid.

Prissänkningarna på tillverkade varor har genomförts bara i ytterst liten utsträckning. Trots att Oppositionen vid februariplenium i år röstade för resolutionen om prissänkningar har den officiella propagandan helt gått ut på att anklaga Oppositionen för att vara emot prissänkningar.

Den sortens propaganda för partiet vilse och avleder uppmärksamheten från de avgörande frågorna för vår ekonomiska politik. Frågan om prissänkningar kommer inte ett steg på väg mot sin lösning på detta vis. Under tiden växer missnöjet och otåligheten bland konsumenterna i såväl städerna som på landet.

Differentieringen bland bönderna fortgår i allt snabbare takt. Från parollen ”Berika er” och uppmaningen till kulakerna att ”växa in i socialismen” har den dominerande kärnan inom centralkommittén nu nått den punkt där de iakttar total tystnad om de ökade skillnaderna bland bönderna och tonar å ena sidan ned denna utveckling medan de å den andra i praktiken satsar på ”den starke bonden”.

På tioårsdagen av Oktoberrevolutionen står vi inför en situation där drygt tre miljoner lantarbetare spelar en ytterst begränsad roll i sovjeterna, kooperativen och kommunistpartiets celler; fattigbönderna får fortfarande otillräcklig uppmärksamhet och hjälp. Resolutionen från den senaste sovjetkongressen om jordbruket innehåller inte ett ord om de ökande skillnaderna på landsbygden och är även tyst när det gäller den viktiga frågan om den ekonomiska och politiska utvecklingen på landsbygden. Allt detta försvagar stödet för oss på landsbygden och förhindrar en allians mellan arbetarklassen och fattigbönderna å ena sidan och mellanbönderna å den andra.

Den alliansen kan bara utvecklas och stärkas genom en systematisk kamp mot kulakernas strävanden att öka utsugningen. Vi tenderar att underskatta kulakernas tillväxt och betydelse. En sådan politik är fylld av risker som ökar och plötsligt kan leda till en explosion. Ändå ägnar sig den officiella apparaten inom partiet och sovjeterna åt att slå mot vänstern och lämnar därigenom dörren vidöppen för det verkliga hotet, klasshotet från *höger*.

Förslaget att undanta 50 procent av bondehushållen från jordbruksskatt – dvs de fattiga och sämst ställda bönderna – har attackerats energiskt trots att den politiska och ekonomiska situationen på landsbygden helt och hållet motiverar en sådan åtgärd. Några tiotals miljoner rubel ur en budget på fem miljarder är strängt taget av minimal betydelse medan att plocka denna summa från de fattigare bondehushållen innebär ett påskyndande av differentieringsprocessen och en försvagning av proletariats diktatur på landsbygden. ”Att kunna komma överens med medelbonden – utan att för ett ögonblick upphöra med kampen mot kulaken och med fast stöd endast på fattigbonden”² – det är vad vår politik på landsbygden borde gå ut på.

² Lenin, [Pitirim Sorokins värdefulla erkännanden](#) (20 november 1918)

I september ifjol läste vi ett upprop från tre kamrater på ytterst betydelsefulla poster (Rykov, Stalin och Kujbysjev) som uppgav att Oppositionen, dvs en del av vårt eget parti och en del av vår centralkommitté, ville "råna" bönderna. I stället lovade uppropet att "hushålla med resurserna" i syfte att minska icke produktiva utgifter med 300-400 miljoner rubel om året. I själva verket har denna förvridna kamp för att hushålla lett till nya slag mot arbetarna och inte uppvisat några påtagliga positiva resultat.

Rationaliseringarna inom industrin har inte genomförts utifrån en övergripande, genomtänkt, plan och har lett till att fler och fler nya kategorier arbetare drivits ut i leden av arbetslösa utan någon samtidig minskning av produktionskostnaderna.

Det är nödvändigt att ompröva alla beslut under de två senaste åren som *förvärrat* situationen för arbetarna och med kraft slå fast att utan en planerad och systematisk förbättring – om än till en början bara en långsam förbättring – för arbetarklassen, "den viktigaste produktivkraften" (Marx), är det i nuvarande läge omöjligt att rädda såväl ekonomin som det socialistiska uppbygget.

Den grundläggande förutsättningen för att lösa de problem som partiet för närvarande står inför på det ekonomiska området, med ytterst komplicerade och oklara klassrelationer inom landet och det ökade hotet om en fientlig attack utifrån mot Sovjetunionen och på grund av att den internationella proletära revolutionen dröjer, *är att återuppliva demokratin inom partiet och stärka de verkliga, levande och verksamma banden mellan partiet och arbetarklassen.*

Vi behöver järndisciplin inom partiet, som på Lenins tid. Men vi behöver också demokrati inom partiet, som på Lenins tid. Hela partiet måste uppifrån och ner, i bolsjevikisk anda, ideologiskt och organisatoriskt göras till ett starkt sammansvetsat kollektiv med verkligt, snarare än officiellt, agerande som en enad kraft i lösningen av alla de frågor som partiet, arbetarklassen och hela landet står inför.

De interna förhållanden som upprättats inom partiet på sistone har lett till en enorm nedgång i aktiviteten inom partiet, den proletära revolutionens ledande kraft. För de breda lagren av partimedlemmar har möjligheterna till diskussioner och att på ett medvetet sätt kunna bidra till en lösning av de viktiga frågorna för revolutionen begränsats och reducerats till det yttersta. Det kan inte annat än påverka arbetarklassens inställning till partiet och nivån på arbetarklassens engagemang som helhet – och det har också skett på det mest negativa sätt.

Det funktionssätt som införts i partiet har till fullo förts vidare till fackföreningarna. Den ryska arbetarklassen, som bakom sig har erfarenhet av tre revolutioner som den gjort under ledning av bolsjevikpartiet och Lenin, en klass som cementerat sovjetmaktens grund med sina bästa söners blod, som utfört under av heroism och organisatoriska dåd, har allt som krävs för att kunna låta hela sin kreativa och organisatoriska förmåga komma till användning. Men för närvarande hindrar det styre som etablerats arbetarnas aktivism från att utvecklas och hindrar dem från att till fullo ta itu med uppbygget av socialismen.

Proletariatets diktatur håller på att bli försvagad i sin klassbas. På elfte partikongressen förklarade Lenin för partiet att den viktigaste sidan av vårt ekonomiska arbete är att veta hur vi ska få fram rätt personer; men den nuvarande linjen går rakt emot hans råd. I praktiken är det i många fall så att de mest samvetsgranna och kvalificerade partiarbetarna, personer som tar initiativ i ekonomiska frågor, drivs iväg från fabriker för att nästan alltid ersättas av element som inte arbetar för socialismen utan gör sig till lydiga redskap åt sina närmaste överordnade. De öppet oriktiga sidorna av partiets inre sätt att fungera påverkar således de mest vitala intressena hos de miljontals massorna.

4) *Det internationella läget* blir mer och mer spänt. Faran för krig ökar. Den centrala uppgiften för partiet och hela det internationella proletariatets förtrupp är att *förhindra krig (eller*

i varje fall uppskjuta det i det längsta), att stödja och till varje pris försvara fredspolitiken, som bara vårt parti och sovjetmakten är kapabla att fullt sätta i verket.

Sovjetunionens sak är hela det internationella proletariats sak. Att slå tillbaka hotet om ett nytt krig som hotar Sovjetunionen är den viktigaste uppgiften för det internationella proletariats. Men vi kan inte åstadkomma det genom att ingå i något block med förrädarna inom ledningen för den internationella fackliga ledningen. Inget seriöst arbete för att hindra kriget är möjligt genom en allians med Purcell och Citrine. Att närma sig socialdemokratiska och partilösa arbetare och dra in dem i kampen mot kriget är bara möjligt genom att gå vid sidan av deras förrådiska ledare och *ta upp kampen* mot dem.

Vi betonar att centralkommittén måste få det kommande plenumet med Kominterns utvidgade exekutivkommitté att allvarligt och ingående, utan förutfattade meningar, utifrån tillgängliga dokument granska den senaste utvecklingen i Kina (och att de i detta arbete drar in kamrater som försvarat våra ståndpunkter). Vidare måste exekutivkommittén ta upp frågorna om Kina och den anglo-ryska kommittén ur alla aspekter och vårt partis och andra kommunistpartiers tidningar måste göra det möjligt för dessa frågor att diskuteras fullt ut och grundligt (med all nödvändig hänsyn, givetvis, till nödvändig sekretess).

Ett stärkande av Sovjetunionen på det internationella planet kräver att den revolutionära proletära linjen stärks inom Sovjetunionen. Vi försvagas av dröjsmålen när det gäller lönehöjningar, försämringarna av bostadssituationen för arbetarna och den växande arbetslösheten. Vi försvagas av den felaktiga politiken mot fattigbönderna. Vi försvagas av misstagen i vår ekonomiska politik. Vi försvagas av nederlagen för de brittiska arbetarna och den kinesiska revolutionen. Vi försvagas av den dåliga inre administrationen inom partiet.

Hela partiets politik lider av den högerkurs som inletts. Om de nya slag som förbereds mot vänstern, mot Oppositionen, genomförs kommer det att ge helt fria händer åt högerelement och de icke proletära och anti-proletära element som delvis befinner sig inne i vårt parti men mestadels utanför. Ett slag mot vänstern kommer oundvikligen att innebära en seger för Ustrjalovismen. Ustrjalov har länge ropat på ett sådant slag mot Oppositionen i namn av en ”neo-NEP”. Ustrjalov är den mest konsekvente, principfaste och kompromisslöse fienden till bolsjevismen. Självbelåtna administratörer, ämbetsmän som är ute efter sina chefers jobb, småborgerliga element som tagit sig fram till chefspositioner och ser ner på massorna – samtliga dessa känner sig stå på fastare mark och siktar högre och högre. Alla dessa är neo-NEP-element. Bakom står alla Ustrjalovitiska experter. Och längst bak står NEP-mannen och kulaken, den senare med skylten ”stark bonde”. Det är därifrån den verkliga faran kommer.

Inrikespolitiskt har klassförändringarna inte blivit lika tydliga som när det gäller utrikespolitiken på grund av att den inhemska utvecklingen fortgår mycket mer långsamt än generalstrejken i England eller revolutionen i Kina. Men huvudtendensen i den officiella politiken är densamma på båda områden och ju mer långsamt de utvecklas inrikespolitiskt desto starkare och på ett mer allvarligt vis kan de hamna i förgrunden.

Lenin definierade sovjetstaten som en byråkratiskt deformerad arbetarstat i ett land med en dominerande bondebefolkning. Detta sade i början av 1921. Denna definition är mer tillämplig idag än någonsin. Under NEP-åren växte den nya bourgeoisin i städerna och på landsbygden till en reell kraft. Att i detta läge rikta ett slag mot Oppositionen innebär inget annat än att, under täckmantel av hycklande rop om enhet (”De som är ute efter splittring ropar alltid högst om enhet”, sade Engels), försöka misskreditera och förgöra *vårt partis proletära leninistiska flygel*. En sådan förstörelse skulle leda till ett snabbt och oundvikligt stärkande av högerflygeln inom SUKP och det lika oundvikliga i att se proletariats intressen underordnas andra klassers.

5) Vi är alltid i behov av enighet inom partiet, i synnerhet under rådande omständigheter. I Lenins skola lärde vi oss alla att bolsjevikerna måste sikta på enighet *på grundval av en revolutionär och proletär politisk linje*. Under de svåraste historiska förhållandena – under de underjordiska åren; sedan 1917 då vi, mitt under ett världskrig, kämpade för att ta makten; 1918 när vi under aldrig tidigare skådade svårigheter tog ställning till frågan om Brest-Litovsk-avtalet och åren därefter under Lenin så diskuterade partiet öppet omtvistade frågor och hittade den rätta vägen till verklig enighet, inte någon konstgjord sådan. Det blev räddningen i mer allvarliga lägen än det nuvarande.

Huvudfaran ligger nu i att innehållet i meningsskiljaktigheterna döljs för partiet och arbetarklassen. Varje försök att ta upp stridsfrågorna inför partiet fördöms som ett angrepp på partiets enhet. En felaktig linje genomdrivs uppifrån på ett mekaniskt sätt. Därigenom skapas konstgjord enighet officiellt och ”allt ser bra ut”. I själva verket försvagar detta sakernas tillstånd kampen mot klassfienden. En sådan situation, som skapar enorma hinder för vårt partis politiska utveckling och för ett korrekt leninistiskt ledarskap, leder oundvikligen till ytterst allvarliga hot mot vårt parti vid första kris eller vid första hårda slag, oavsett om det handlar om inrikes- eller utrikespolitiken.

Vi ser dessa faror tydligt och anser det vara vår plikt att varna centralkommittén just i syfte att samla partimedlemmarna bakom en *leninistisk politik* i såväl inhemska som internationella frågor.

* * *

Hur ska vi eliminera skiljelinjerna och korrigera klasslinjen utan att på något sätt skada partiets enhet?

På det sätt vi alltid gjorde på Lenins tid.

Vi föreslår centralkommittén att fatta följande beslut:

- 1) Att inkalla ett plenum med centralkommittén inte senare än tre månader före femtonde partikongressen för en preliminär diskussion om alla de frågor den kommer att ställas inför.
- 2) Detta plenum måste göra sitt yttersta för att arbeta fram enhälliga beslut som kan garantera maximal enighet och på ett genuint sätt göra slut på konflikten inom partiet.
- 3) Plenarmötet måste ge SUKP:s representanter inom Komintern instruktioner om att ta initiativ till genomförande av en rad åtgärder inom exekutivkommittén för att återinvälja uteslutna kamrater som vill så och som fortfarande stöder Kominterns plattform samt skapa full enighet inom broderpartierna. (Detta skulle givetvis inte inkludera sådana som Katz och Korsch.)
- 4) Om ändå några principiella meningsskiljaktigheter skulle framkomma vid detta plenum måste de formuleras och offentliggöras i god tid. Varje kamrat måste ha möjlighet att försvara sin ståndpunkt inför partiet, i tidningarna och på möten, som på Lenins tid.
- 5) Debatten måste föras på ett helt kamratligt och korrekt vis, utan hätskhet eller överdrifter.
- 6) Förslag till teser från centralkommittén, lokala organisationer och enskilda partimedlemmar eller grupper av medlemmar måste publiceras i *Pravda* (eller bilagor till *Pravda*) samt i lokala partitidningar med början två eller tre månader före kongressen.
- 7) Partiets förlag måste garantera att broschyrer, böcker, artikelsamlingar, osv, skrivna av kamrater som vill uttrycka sina synpunkter inför partiet, även om de inte sammanfaller med partimajoritetens, publiceras i tid.

8) Huvudparollen under förberedelserna av kongressen måste vara enhet – den verkliga leninistiska enheten inom SUKP.

P.S – Vår deklaration har givetvis blivit fördröjd på grund av att vi samlade in underskrifter och vi tvingas lämna in den [till centralkommittén] vid en tidpunkt då ledningen bedriver en kampanj mot Zinovjev under förevändning att han den 9 maj talade vid ett så kallat icke partimöte. De av oss som lyssnade till Zinovjevs tal, eller kunnat läsa en utskrift, är redo att utan tvekan underteckna det. På ett återhållsamt sätt, med oklanderlig uppslutning bakom partiets principer, uttryckte han den oro som breda grupper inom partiet känner över den godtyckliga Martynovistiska linjen i *Pravda*. Zinovjevs tal var förstås bara ett svepskäl för att börja angripa honom. Som står klart av hela dokumentet startade de direkta förberedelserna av denna kampanj mot Oppositionen så snart nyheten nått oss om nederlaget för den kinesiska revolutionen.

Så vitt vi kan bedöma är det omedelbara syftet med kampanjen mot Zinovjev att avlägsna honom från centralkommittén, *före* kongressen och *utan* någon kongress, för att kunna bli av med en av kritikerna av partiets felaktiga linje under förberedelserna av kongressen och under själva kongressen. Samma sak kan komma att upprepas i morgon mot andra centralkommittémedlemmar som tillhör Oppositionen. Ett sådant tillvägagångssätt kan bara skada partiet.

Den åtgärd som vidtagits efter påtryckningar från politbyrån att förbjuda Zinovjev att delta vid Kominterns plenum saknar motstycke i Kommunistiska internationals historia. Man har avlägsnat en av Kominterns grundare, dess *förste ordförande* – vald på förslag av Lenin. Att Zinovjev, som fortfarande är medlem av exekutivkommittén, avlägsnats i ett läge då de viktigaste frågorna för den internationella arbetarrörelsen höll på att diskuteras kan bara ses som *brist på politiskt civilkurage* från dem som föredrar administrativa åtgärder hellre än ideologisk debatt. Förutom den politiska betydelsen utgör denna handling också en grov kränkning av de formella rättigheterna för Zinovjev, medlem av exekutivkommittén och enhälligt vald vid femte världskongressen. Att göra sig av med och baktala leninister är inte vägen till enighet inom Kommunistiska internationals.

Det är ytterst troligt att denna deklaration kommer att tjäna som förevändning för att anklaga oss för fraktionsverksamhet. I synnerhet kommer inte de tjänstemän som är redo till allt och de ”kultiverade” ur den ”nya” skolan – de så kallade ”unga” – att dra sig för något. Men denna deklaration siktar direkt på dem, bland andra. En del av dem kommer att vara först med att överge proletariats sak vid fara. Genom att publicera denna deklaration gör vi vår plikt som revolutionärer och som partimedlemmar på det sätt detta uppfattas inom de verkliga bolsjevik-leninisternas led.

* * *

På mycket kort tid har vi lyckats samla in dussintals underskrifter från gammelbolsjeviker. Vi tvivlar inte ett ögonblick på att andra gammelbolsjeviker runt om i Sovjetunionen och utomlands skulle ha skrivit på denna deklaration om de känt till den.

Vi tvivlar inte för ett ögonblick på att de uppfattningar som framförs här delas av en bred sektor inom vårt parti, särskilt inom arbetarklassen. Var och en som känner stämningarna bland arbetarklassmedlemmarna av vårt parti vet att detta är sant.

Alexandrov, A N (partimedlem sedan 1917); Avramson, A B (1914); Alsky, A S (1917); Arsjavskij, Z (1915); Bjeloborodov, A G (1907); Beljais, Jan Janovitj (1912); Budzinskaja, R L (1914); Babachan, N (1917); Visjnevsjkaja (1905); Vorobjov, V (1914); Valentinov, G (1915); Vilenskij (Sibirjakov) (1903); Vujovic (medlem av Kominterns exekutivkommitté, medlem av det jugoslaviska partiet sedan 1912); Vratjev, I Jak (1917); Vasiljev, Iv (1904); Vardin, Il (1907); Gertik, Artem (1902); Gertsberg (mars 1917); Gessen, S M (medlem av

Kominterns exekutivkommitté, vald vid femte kongressen; medlem av SUKP sedan 1916); Guralskij, Gordon, Nik (1903); Jemeljanov, N A (1899); Jelkovitj, N A (1917); Jevdokimov, G Jer (1903, medlem av centralkommittén); Jezjov, P S (mars 1917); Zjuk, Alex Vas. (1904); Zinovjev G E; Zorin S (maj 1917); Zaks-Gladnev (1906); Ivanov, V I (1915); Kosperskij, I (mars 1917); Katta, M (1917); Kuklin (1903); Kanatjikova (1914); Kostritskij, I; Kovalenko, P (oläsbart datum); Korolev, A (1916); Kavtaradze (1903); Kozlova-Passek (september 1917); Lelevitj, A G (1917); Lobasjev, G (1917); Lifsjits, B (1915); Lazko, M (1905); Lizdin (1892, medlem av centrala kontrollkommissionen); Muralov, N I (1903, medlem av centrala kontrollkommissionen); Minitjev (1911); Maleta, V (1916); Maltsev, B (1917); Maten, G (maj 1917); Naumov, I K (1913); Nazimov, A Je (juli 1917); Ostrovskaja, N (1905); Peterson, A (1917, medlem av centrala kontrollkommissionen); Pozdejeva (1917); Primakov, V (1914); Pjatakov, Ju L (1910, medlem av centralkommittén); Psalmopov, Nev (1916); Ravitj, O N (1903); Radek, K (1902); Rem, M, S; Serebrjakov, L P (1905); Smirnov, Iv Nik (1899); Sergejev, A N (1914); Sokolov, A A (1914); Safarov, G (1908); Smilga, I T (1907, medlem av centralkommittén); Samsonov, M (1903); Sosnovskij, L (1903); Sarkis (1917); Sadovskaja (september 1917); Ter-Vaganjan (1912); Tumanov (april 1917); Trotskij, L D; Fedorov, Gr (1907); Fonbersjtejn (1917); Fosjkin, F P (september 1917); Charitonov, M M (1905); Tsaturov, A A; Sjarov, Ja (1904); Sjurigin, A S (1914); Sjepsjelva, M I; Sjuster, A (1912); Tsibulskij, Z S (1904), Jeltsin, B (1898).

Översättning: Björn Erik Rosin